

NAPROSTOWAĆ (3) *vb pf*

Pierwsze a jasne; oba o prawdopodobnie jasne (tak w prostować).

fut 3 sg naprostuje (1). ◇ praet 2 sg m -ś naprostował (1). ◇ plusq 3 sg m był naprostował (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Wyprostować [co] (3) :

W przen (1) :

*Zwrot: »krzywość naprostować« (1): gdy tám gdzie w prawie czego nie dostaie/ álbo práwo ku nieśpráwiedliwości/ á krzywo byłoby ciągnione/ on nádftáwi/ á krzywość onę náproftuie/ á to będzie fłufzność/ to iest práwá piśanego proftowanie *GórnRozm Gv*.*

*Przen: Skierować we właściwym kierunku [co do czego] (2) : żeby też wżytkim było iáwno/ żeś y fpořob onego řporu dobrze wyrozumiał/ y myśl twą do pewnego celu náproftował [*et animum tuum ad normam regulamque certam direxisse*]. *ModrzBaz 88*.*

*Zwrot: »naprostować serce« (1): Wífákże iednák Wyřokości nie pokázil/ áni ielřcze był lud nie ná proftował ferćá řwego [*non direxerat cor suum*] do Bogá oycow řwoich. *Leop 2.Par 20/33*.*

Formacje współrdzenne cf PROSTOWAĆ.

Cf [NAPROSTOWANIE], NAPROSTOWANY

KCh